

[Anna Westergaard.]

sterielle bekendtgørelse af 1929. Lovens område udvides til at omfatte alle hvirveldyr mod nu kun pattedyr og fugle. Pligten til kun at foretage operativt indgreb, når dyret er bedøvet, er skærpet, og det er udtrykkeligt præciseret, at der skal anvendes så få og så lavtstående dyr som overhovedet gør sig. Journalføringspligten er skærpet, og sidst, men ikke mindst, er der foreslået to afgørende nye bestemmelser, for det første bestemmelsen om, at en repræsentant for dyrebekyttelsesforeningerne skal være medlem af tilsynsudvalget, og for det andet bestemmelsen om, at udvalget skal kunne foretage besigtigelse af dyr og forsøgslokaler m. v. også uanmeldt, og at udvalget er berettiget til at overvære forsøg. Når jeg tillægger disse to bestemmelser så afgørende betydning, er det ikke, fordi jeg her vil indlade mig på nogen bedømmelse af, hvorvidt der under den hidtidige ordning er passeret ting, som med rette kan kritiseres, men det er, fordi jeg tror, at det for hele det foreliggende ømtålige problem er af den største betydning, at alt, hvad der blot kan minde om jerntæppe eller tillukthed overfor offentligheden, falder bort. Jo større åbenhed, jo mindre uro, når alt er, som det skal være. Jeg tror derfor, det er meget klogt af den højtærede justitsminister, at ministeren her har fulgt det nedsatte udvalgs mindretal, og jeg vil gerne udtrykke min glæde over dette såvel som over lovforslaget som helhed.

Om selve lovforslaget vil jeg gerne allerede nu gøre enkelte bemærkninger. Der står i lovforslagets § 1, stk. 4:

„De i stk. 1, nr. 2, omhandlede personer kan med godkendelse fra den myndighed, der har meddelt dem tilladelsen, lade forsøgene udføre af andre navngivne personer, som arbejder under deres ledelse og ansvar.“

Da forslaget til den nugældende lov blev forelagt i 1891, havde den tilsvarende bestemmelse følgende ordlyd:

„De således bemyndigede personer kunne dog lade forsøgene foretage af andre, når det sker under deres egen ledelse og tilsyn.“

Denne formulering blev åbenbart betragtet som for vidtgående og blev modificeret under lovforslagets behandling; bestemmelsen går nu ud på, at de bemyndigede personer „kan lade forsøgene foretage af andre navn-

givne personer, dog således, at dette sker under deres ledelse og ansvar“.

Som det fremgår af disse citater, er der sket en ændring, der fjerner lovens bestemmelser ret langt fra det oprindelige i 1891 fremsatte forslag. Ordet „tilsyn“ er faldet bort allerede i første omgang, og nu sker der det, at bestemmelsen om, at forsøgene skal foretages under den bemyndigedes „ledelse og ansvar“, ændres til, at de bemyndigede kan lade forsøgene udføre af personer, som arbejder under deres ledelse og ansvar.

Det forekommer mig, at kredsen af dem, der kan foretage forsøgene, ligesom glider ud, at den fjernes yderligere fra det egentlige ansvar og fra ledelsen; jeg ville foretrække den nugældende bestemmelse, hvis den endda ikke kan skærpes.

Ifølge det justitsministerielle udvalgs bemærkninger til lovudkastet — det står i betænkningen side 34 — skal bestemmelsen forstås således, at de bemyndigede kan overdrage forsøgenes udførelse til deres fagligt uddannede medarbejdere, der skal virke som forsøgsassistenter, og dette giver jo straks nogen begrænsning af den kreds, der skal kunne foretage forsøg. Men dette står ikke i selve loven, og jeg nærer overhovedet nogen uro overfor denne bestemmelse; den mener jeg vi bør se nærmere på i udvalget.

Som det fremgår af udvalgsbetænkningens bilag 5, findes der henimod 40 statsinstitutter for forskning af den i lovforslaget omhandlede art, altså en ret stor kreds af anstalter, hvor forsøg kan finde sted. Dette giver mig anledning til at spørge, om der finder en vis centralisering sted af disse arbejder, således at forstå, at man sikrer sig, at dyr ikke anvendes flere steder til samme forsøg, altså at samme proces ikke foregår mere end eet sted.

Så vil jeg endelig udtrykke håbet om, at bemærkningen til lovforslagets § 6 om, at „justitsministeriet agter at tage op til overvejelse“, om der skal offentliggøres periodiske beretninger om vivisektioner, må blive en realitet, sådan at disse offentliggørelser virkelig kommer i stand. Hvis det nemlig ikke sker, var det at foretrække, at udvalgets forslag i lovudkastets § 6, stk. 3, var blevet stående. Jeg synes ligesom den ærede foregående ordfører, at jo flere sikkerhedsforanstaltninger man bygger op omkring